

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	5.Kf.700.407/2024/7.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Darányi József Tibor egyéni ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	vármegyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Tavaszi Helga kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (12. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 10.K.700.103/2024/10. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 47.684 (negyvenhétezer-hatszáznyolcvannégy) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként a helységi Kirendeltség helységi Hivatásos Tűzoltóparancsnokság állományában 2020. június 1. napjától 2023. január 31. napjáig (a továbbiakban: perbeli időszak) 24-48 órás váltásban szerparancsnok beosztásban teljesített szolgálatot. A felperes a perbeli időszakban rendszeresen, 29 hónapban látott el – ellentételezés nélkül – a szerparancsnoki beosztásához nem tartozó szolgálatparancsnoki feladatokat. Szolgálati panaszának – amelyben a szolgálatparancsnoki beosztáshoz tartozó feladatok teljesítéséért megbízási díjat igényelt – a Főigazgatóság Főigazgatója a határozatszámú számú határozatával (a továbbiakban: határozat) részben adott helyt. Miután 2021 februárjában a szolgálatparancsnokként történt felperesi feladatellátás elérte a 4 alkalmat, a szolgálati panasz ezen időszak vonatkozásában a Főigazgató helyt adott, a rendvédelmi illetményalap 100 %-ának megfelelő összegű megbízási díjat ítélve meg a felperesnek; a szolgálati panasz további, elévüléssel nem érintett hónapokra vonatkozó részét megalapozatlanság miatt azért utasította el, mert ezen hónapok tekintetében a „helyettesítéssel ellátott” szolgálati napok száma nem érte el a havi 4 alkalmat.

A kereset

[2] A felperes módosított keresetében az alperest a perbeli időszak vonatkozásában 1.507.350 forint megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. A megbízási díj mértékét azon 7 hónapra vonatkozóan, amikor az általa ellátott többletfeladat egy napot érintett, a rendvédelmi illetményalap 100 %-ában, az ezt meghaladó többletfeladat-ellátás esetére – 22 hónap vonatkozásában – az illetményalap 150 %-ában határozta meg; levonva ebből az összegből a 2021. február vonatkozásában részére már megítélt összeget. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság késedelmi kamattal növelt 1.507.350 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2), (4)-(5) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. § (1) bekezdés ba) alpontjára és 5. számú mellékletére; a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésére; valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) 35. § (6) bekezdésére alapította. Ismertette a parancsnokság szervezeti felépítését, munkaszervezését, a szerparancsok és a

szolgáltatparancsnok feladatait. Megállapította, hogy a szerparancsnok, valamint a szolgáltatparancsnok külön beosztás, utóbbi ellátása szakmailag magasabb képzettséget és szakértelmet igényel, nagyobb felelősséget és fokozottabb igénybevételt jelent. Rögzítette, hogy a felperes a perbeli időszakban a saját beosztásának ellátása mellett rendszeresen visszatérően, a szolgálati ideje körülbelül 20 %-ában (2020. évben 25 %-ában, 2021. évben 20 %-ában, 2022. évben 20 %-ában, 2023 januárjának 12,5 %-ában) a beosztásához nem tartozó, magasabb (tiszti) besorolású többletfeladatokat látott el, beleértve a kárhelyszíneken végrehajtott irányítási feladatokat is, továbbá több beosztott munkáját felügyelte, mint szerparancsnokként, a teendőit esetenként akár szabadnapjain is végezte. Számára az oktatások, gyakorlatok szervezése is többletfeladatot jelentett, tekintettel arra, hogy pl. a külső helyszínen végzett gyakorlat esetében azt be kellett járnia, illetőleg gyakorlattervet készítenie, továbbá a gyakorlat eredményes megvalósításáért is felelt. Utalt a Kúria Kfv.III.45.052/2023/7. számú ítéletének [14] bekezdésére, amely szerint a bíróság a megbízási díjat a mérlegelési jogkörében, a többletfeladat nagyságának, annak az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigényének, gyakoriságának, az arra előírt többlettudásnak, a megbízással járó többletterheknek az alapulvételével határozhatja meg. Ennek megfelelően a megbízási díj mértékét azokat a hónapokat érintően, amikor a felperes egy napon végzett szolgáltatparancsnoki feladatokat, a rendvédelmi illetményalap 100 %-ában, ezt meghaladó mértékű többletfeladat-ellátás esetén az illetményalap 150 %-ában állapította meg.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[4] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását; másodlagosan az elsőfokú ítélet részben történő megváltoztatását, az elsőfokú bíróság által megállapított díjazás – egységesen – 50 %-ra történő mérséklését kérte.

[5] Hivatkozása szerint a Hszt. 71. §-a rögzíti az eseti jellegű helyettesítésre történő megbízás szabályait, amikor egy munkavállaló helyettesítésére annak átmeneti jellegű akadályoztatása kapcsán kerül sor; tárgyi ügyben álláspontja szerint a keresetből is megállapíthatóan ezen eset állt fenn. Az elsőfokú bíróság helyesen határozta meg, hogy a szerparancsnok/szolgáltatparancsnok külön beosztások, egymástól jól elkülönülő feladatkörökkel, azt azonban nem vette figyelembe, hogy a hivatásos állomány tagja egy szolgálati napon csak egy beosztás ellátására képes. Álláspontja szerint ennek okán a megbízási díj jogalapja nem áll fenn, miután a felperes a megbízási díjra kizárólag akkor vált volna jogosulttá, ha a helyettesített munkatárs beosztásába tartozó feladatok ellátása mellett a saját munkaköri feladatait is elvégzi. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a körülményt is, hogy a felperes 24-48 órás váltásban dolgozott, miáltal egy hónapban átlagosan 7-8 alkalommal látott el szolgálatot; véleménye szerint a rendszeresség vizsgálatát ehhez az átlaghoz és időintervallumhoz kell viszonyítani. E körben hivatkozott a Pécsi Törvényszék 11.K.700.400/2021/19. számú ítéletére, amely kimondta, hogy a rendszeresség vizsgálata során a szolgálatteljesítés jellegéből eredően a megbízási díjra való jogosultságot havi minimum három helyettesítés (a munkaidő 40-50 %-a) alapozza meg azzal, hogy a helyettesítés időtartamának a 30 napot el kell érnie. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság nem az – álláspontja szerint – helyes számítási mód alapulvételével, hanem – a Hszt. 11. § (1) bekezdésében meghatározott elévülési időt figyelembe véve – három év vonatkozásában vizsgálta a rendszerességet, így meghatározva, hogy a felperes egy hónapban átlagosan hány alkalommal teljesített más beosztásban szolgálatot; így igazította az egy hónapban teljesített

magasabb beosztásban töltött szolgálat számához a Hszt. 71. § (5) bekezdésében foglalt százalékolást. Kiemelte, hogy munkáltatóként – figyelemmel a Hszt. 163. § (1) bekezdésében foglaltakra is – a helyettesítéseket több, mint egy hónap vonatkozásában nem tudja kezelni, miután a helyettesítési díjak illetményként, havi rendszerességgel kerülnek kifizetésre. Ennek fényében leszögezte, hogy a Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.158/2023/11. számú ítéletében írt, egy évre vonatkoztatott százalékos meghatározás nem tartható; miután a hivatkozott ítélet tartalmazta, hogy a Hszt. 71. § (6) bekezdésének értelmezését a bírói gyakorlat már elvégezte, kitért arra is, hogy a bírói jogértelmezés a jogalkalmazók számára nem kötelezően alkalmazandó, habár jelentősen segíti azt. Hangsúlyozta azt is, hogy a kifizetések, a rendszeresség megállapítása tekintetében a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő, saját belső normával rendelkezik, amely a Kúria Mfv.II.10.549/2015/5. számú ítéletében foglaltak alapján került megalkotásra. A bírói gyakorlat szerint az eseti jelleggel, alkalmanként teljesített többletfeladat a megbízási díj iránti igényt nem alapozhatja meg (Kúria Mfv.II.10.093/2011/12., Mfv.II.10.759/2011/12., Mfv.II.10.172/2013/2., Mfv.II.10.320/2012/4. számú döntései). A másodlagos fellebbezési kérelemmel összefüggésben a Hszt. 71. § (5) bekezdésének, a 31/2015. (VI. 16.) BMr. 35. § (4), (6) bekezdéseinek, 92. § (2) bekezdés j) pontjának, az államháztartásról szóló törvény végrehajtásáról szóló 369/2011. (XII. 13.) Korm. rendelet [helyesen: 368/2011. (XII. 31.) Korm. rendelet] 13. § (5) bekezdésének, és a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdésének a sérelmére hivatkozott. Leszögezte, hogy a megbízási díj százalékos mértékének a meghatározása az alperesi Igazgató hatáskörébe tartozik, s a kialakult gyakorlat szerint az eseti helyettesítési feladatokkal megbízottak az illetményalap 50 %-ának megfelelő mértékű megbízási díjban részesülnek; az elsőfokú bíróságnak az összecszerűség tekintetében hozott döntésével kapcsolatosan a jogszabályi hivatkozásokon túlmenően egyebet nem adott elő.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az alperes fellebbezési érvelése a kialakult bírósági gyakorlattal és jogi értelmezéssel ellentétes. A szerparancsnoki, valamint a szolgálatparancsnoki beosztások különbözőek, a szolgálatparancsnok helyettesítése többletfeladatként megbízási díjra jogosít. A feladatellátás rendszeressége kapcsán a törvényi „30 nap” értelmezését a bírói gyakorlat már kidolgozta.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában a döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[9] Az alperes fellebbezésében alapvetően az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte és az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését támadta.

[10] A Hszt. 71. § (1) bekezdésében felsorolt többletfeladatok bármelyike – ha a hivatásos állomány tagja a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, – megbízási díjra jogosít. Jelen ügyben a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti esetkörre hivatkozott, a Kp. 85. § (1) bekezdése alapján a kereseti kérelemhez kötött elsőfokú bíróságnak annak megalapozottságát kellett vizsgálnia, melynek eredményeképpen az ítéletét a c) pont szerinti esetkörre alapította. A fellebbezés elbírálása során a másodfokú bíróság feladata az elsőfokú ítélet – fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem keretei közötti – jogszerűségének a vizsgálata [Kp. 99. § (1) bekezdése, 109. §-a], ezért az elsőfokú ítélet jogszerűségét azon jogszabályok mentén kell megítélnie, amelyekre a törvényszék a döntését alapította.

[11] A másodfokú bíróság előjáróban hangsúlyozza, hogy a Kúria a Kfv.III.45.052/2023/7. számú, a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) K-KJ-2023-844 egyedi azonosítóval közzétett ügyazonos ítéletében jelen ügy jogalapra vonatkozó jogkérdését a releváns jogszabályi rendelkezések értelmezésével már eldöntötte.

[12] A hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében kiforrott ítélkezési gyakorlat alakult ki, amely szerint amennyiben a rendszeresen végzett tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az többletfeladatnak minősül, és megbízási díj iránti igényt alapoz meg. A hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített, és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztásához tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, azonban a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása többletszolgálatnak minősül, amelynek elvégzéséért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó, rendszeresen elvégzett további tevékenység – ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.I.10.304/2017/15.). A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a hivatásos állomány tagját a beosztásához nem tartozó feladatok ellátására is, ezzel azonban nem sértheti a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében fennálló díjazásra való jogosultságát. A munkáltató utasítási joga ugyanis nem korlátlan, és csak olyan feladatokat határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amelyek annak keretei közé tartoznak. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[13] A töretlen ítélkezési gyakorlat szerint a megbízási díjra jogosultság tekintetében kizárólag az bír relevanciával, hogy az elvégzett feladatok a felperes beosztásához tartoztak-e. A 30/2015. BMr. szerint a szerparancsnok és a szolgálatparancsnok egymástól eltérő beosztások, amelyekhez különböző feladatellátások tartoznak; ezt a tényt fellebbezésében az alperes sem vitatta. A két beosztás más képzettséget követel meg, a hozzájuk kapcsolódó felelősségi körök is eltérnek, a felperes beosztásával ellentétben a szolgálatparancsnok tisztí beosztás, következésképp más a szervezeti hierarchiában elfoglalt helye is. A munkaköri leírás nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás részét. Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló

tagja hosszabb időszakon át, rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többlétszolgálatnak minősül, és annak ellentételezésére jogosult (Kf.VII.40.292/2020/4.).

[14] A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladat-ellátás akkor állapítható meg, ha a hivatásos állomány tagja – annak okától függetlenül – szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört lát el. A felek által nem vitatott tényállás szerint a szerparancsnok beosztású felperest az alperes jogszerűen utasította bizonyos szolgálatok során szolgálatparancsnoki feladatok ellátására. Az a nem releváns körülmény, hogy az alperes e többlétszolgálatot helyettesítésnek nevezi, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazását nem zárja ki. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívák, amelyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a kinevezése szerinti beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult.

[15] Alapítván kifogásolta az alperes a rendszeresség elsőfokú bíróság általi vizsgálatának elmaradását. Ezzel összefüggésben a Kúria döntései (Kf.III.45.110/2022/4., Kf.VII.45.155/2021/6., Kf.III.45.020/2021/4.) kimondták, hogy a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységéhez nem tartozó feladatokat is, ugyanakkor az ilyen jellegű feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül. Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át „rendszerszintűen”, a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többlétszolgálatnak minősül, és az alapján ellentételezésre jogosult.

[16] A perbeli esetben a feladatok nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen merültek fel, lényegében minden hónapban ismétlődtek, felmerülésük vonatkozásában egyértelműen megállapítható az ismétlődés, illetve a folyamatosság; az erre vonatkozó adatokat a felperes a keresetében felsorakoztatta, azokat az alperes nem cáfolta. Az eseti jelleget a ciklikus ismétlődés kizárja. Kétségtelen, hogy a törvényszék a perbeli időszakot egy egységként kezelte, de ez nem jelenti azt, hogy a döntését kizárólag az éves arányszámokra alapította. A felperes tevékenységkimutatása a keresetben tételesen megjelent, az elsőfokú bíróság a 6. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvekben foglaltak szerint arra nézve a felperest személyesen is meghallgatta és a kereseti követelést tisztázó kérdést tett fel, illetve az éves arányszámok ezen adatokra figyelemmel kerültek megállapításra. Irreleváns az alperes belső normára való hivatkozása a perben, mivel a határozat szerint „az igazgatói álláspont értelmében, ha a helyettesítéssel ellátott szolgálati napok száma havonta legalább a 4 alkalmat eléri, a helyettesítő a rendvédelmi illetményalap 100 %-nak megfelelő mértékű díjazásra jogosult”. Azaz az alperes azt az álláspontot képviselte, hogy a havi 4 – a fellebbezése szerint 3 – feladatellátás tekinthető rendszeresnek. Ezen következtetés azonban csupán a határozatban, és nem az egyes hónapokat követő önkéntesen elvégzett ellenőrzést követően került megjelenítésre. A többletfeladat-ellátás ugyanakkor nem kizárólag akkor tekinthető rendszeresnek, ha az havi szinten több alkalommal fordul elő, ilyen értelmezés a Hszt. vonatkozó rendelkezéseiből nem kiolvasható. A többletfeladatok havonkénti mennyiségének sem kell azonos mértékűnek lennie vagy minden hónapban meghatározott szintet elérnie. Adott esetben a többletfeladat-ellátás akkor is rendszeresnek tekinthető, ha van egy-egy olyan hónap, amikor nem történik a beosztásához nem tartozó szolgálatellátás, illetőleg ha van olyan

hónap, amikor csak 1 darab ilyen jellegű szolgálatellátás történik, azonban összességében a többletfeladatok egy jól körülhatárolt időszakon belül folyamatosan, ciklikusan, visszatérő jelleggel jelentkeznek. Utal az ítéltábla arra is, hogy a felperes viszonylatában a havi 7-8 szolgálat esetén a havi legalább 1 többletfeladatellátás is rendszeresnek tekinthető, továbbá a felperes a perbeli időszakban több esetben 2-3 alkalommal volt szolgálatparancsnok. Kiemeli az ítéltábla azt is, hogy az alperes által hivatkozott, az illetmények kifizetésével, számfejtésével kapcsolatos, a Hszt. 163. §-ban foglalt előírások a jelen per vonatkozásában semmilyen relevanciával nem bírnak, a többletfeladatok ellátását és annak ellentételezési kötelezettségét nem érintik. Nem vitatható ugyanakkor azon alperesi okfejtés, hogy egy hivatásos állományú egyidőben csupán egy beosztáshoz tartozó feladatot tud ellátni, ám a megbízási díjra jogosultságnál nem ez bír jelentőséggel, hanem annak van relevanciája, hogy a más beosztásba tartozó feladatok ellátása mellett az eredeti beosztásához tartozó szolgálati feladatok ellátása alól mentesítették-e, avagy a megbízást – mint jelen esetben – az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi; erről szól a Hszt. 71. § (2) bekezdésének első fordulata és (5) bekezdése.

[17] Összegezve: a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett, és a kimutatásokban tételesen megjelölt feladatok nem a felperes beosztásához tartoztak, a többletfeladatok ellátására rendszeresen, folyamatosan visszatérő jelleggel került sor, így a Hszt. 71. § (6) bekezdése szerinti 30 napot meghaladó megbízás megvalósulása is megállapítható. A szolgálatparancsnok feladatainak ellátása nem eseti jellegű, hanem rendszeresen ismétlődő kötelezettsége volt a felperesnek, így az alapján díjazásra vált jogosulttá.

[18] Alaptalanul hivatkozott az alperes a Pécsi Törvényszék 11.K.700.400/2021/19. számú, illetve a Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.158/2023/11. számú ítéleteire, mivel a Kp. 99. § (1) bekezdése alapján csak a Kúria olyan közzétett határozata tekinthető korlátozott precedensképesnek, amely 2012. január 1-je után keletkezett és szerepel a BHGY-ben (a Kúria Kfv.I.35.552/2021/6. számú, a BHGY-ben K-KJ-2022-39 egyedi azonosítóval közzétett döntése). A felhívott ítéletek e kritériumoknak nem felelnek meg.

[19] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján – megalapozták.

[20] Az összecszerűség tekintetében a másodfokú bíróság jogi álláspontja kettős érveléssel alapul. Egyfelől: a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az a körülmény, hogy az alperes az ítéleti mérlegelést nem tartja megfelelőnek, egy jogi álláspont, azonban az alperesnek ahhoz, hogy az elsőfokú ítélet e jogi álláspontját sikerrel támadni tudja, azt kellett volna bemutatnia, hogy az összecszerűségi meghatározás milyen érvek mentén minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek és körülmények, melyeket nem vett figyelembe és melyek lennének azok az értékelést igénylő szempontok, amelyek

figyelembevétele okszerűen másösszecszerűségi eredményre vezetett volna; mindezekkel azonban az alperes adós maradt.

[21] Mindazonáltal az ítéltábla megállapította – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít –, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály (Hszt. 71. § (5) bekezdése) által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 100, illetőleg 150 %-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett és ítéletének [35] bekezdésében ismertetett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé. A jogi indokolásban leírtak alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az arányosság vizsgálatánál figyelembe vette, hogy a felperes rendszeresen és visszatérően, a szolgálati ideje mintegy 20 %-ában végezte a beosztásába nem tartozó, magasabb beosztáshoz társuló szolgálati feladatokat, amelyek magasabb képzettséget és szakértelmet igényeltek, nagyobb felelősséget és fokozottabb igénybevételt jelentettek. A felperes számára az oktatások, gyakorlatok szervezése, megvalósítása is tényleges többletterhet jelentett. Ily módon a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság okfejtését ebben a körben is osztotta.

[22] A másodfokú bíróság a fentiek okán az összecszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 100, illetőleg 150 %-ában történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ily módon nincs jogalap a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[23] Mindezek alapján az alperes a fellebbezésében alaptalanul hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának, valamint (6) bekezdésének sérelmére, amelyre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[24] A pervesztes alperes a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés b) pontja, 3. § (1) bekezdése, (2) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által kifejtett munkával arányosan számított munkadíj, és a 7. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben foglalt felperesi kérelem szerinti – az alperes által sem vitatott – 10.000 forint összegű útiköltség, mint a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[25] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű 120.588 forint fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes

illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[26] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. február 13.

dr. Németh Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Bicskei Ildikó s.k.
előadó bíró

dr. Rác Krisztina s.k.
bíró